

ת"פ 56612/12/15 - מדינת ישראל נגד ר.ז.ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15-12-56612 מדינת ישראל נ' ז ואח'
לפני כבוד השופט הדסה נאור

בעניין:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוז איציק אמר
המואשימה	נגד
1. ר. ז	ע"י ב"כ עוז אב ציון
2. ש	ע"י ב"כ עוז אופיר כתבי
הנאשמים	

הכרעת דין

- נאשם 1 והמתלוננת א (להלן: "המתלוננת") הימ בני זוג גרושים מאז חודש ינואר 2008. במהלך תקופה נישואיהם נולד להם בן, שהוא במועד הRELONNTI לכתב האישום כבן 9 (להלן: "הבן") והתגורר עם המתלוננת, באותו מועד, בדירה ברוח' --- (להלן: "הבנייה").
בין המתלוננת לנאשם 1 הייתה בתקופה הרלוונטיות לכתב האישום סכ索ר בקשר להסדרי הראייה של הנאשם 1 עם הבן, כשלעצמה נאשם 1 מנעה ממנו המתלוננת, באותוה תקופה, להיפגש ו/או לראות את הבן.
- נאשם 2 היה שכנה של המתלוננת, בתקופה הרלוונטית. במסגרת יחסיו השכניםות הכיר את הנאשם 1 וביקש או התבקש על ידו, לסייע לו להיפגש עם הבן, על ידי שכנוו בחשיבות הקשר עם אביו הטוב והמטיב.
- כתב האישום מחולק לשני אישומים ראשוניו נגד הנאשם 2 והשני נגד הנאשם 1 כשהחותם הקשר בין השניים, היא העובדה שהאירועים המתוארים בשני האישומים שבכתב האישום, אירעו באותו יום, וכולם על רקע הסכ索ר הנוגע לראיות הבן. האירוע הראשון מיוחס לנאשם 2 והאירוע השני לנאשם 1.
- על פי עובדות **האישום הראשוני**, בתאריך 14.10.15 בשעה 7:50 לערך, בחדר המדרגות של הבניין, ניסה הנאשם 2 לשוחח עם הבן.

לאחר שהמתלוננת ביקשה מנאשם 2 שלא ישוחח עמו, החל נאשם 2 לרדוף אחריה ואחר הילד תוך שהוא אומר

עמוד 1

ליד "אבא שלך זהבABA שלך טוב" וכן "אבא שלך מסר לי שהוא יבוא לך את אותך".

בהמשך, כשהגינו לכינוס הבניין תקף הנאשם סעיף 2 את המטלוננט שלא כיוון בכר שדחף אותה לתוכ חדר האשפה, הצמידה לקיר, הצמיד את פניו לפניה בצורה מאימת, קיליל ואימען עליה ואמרו "רוסיה זונה כשתמותי אנחנו נבוא לך את הילד" בכוכנה להקניתה או להפחידה.

5. על כל אלה מיוחסות **לנאשם 2** בפרק הוראות החיקוק העבירות כדלקמן:

תקיפה סתם - עבירה על פי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין");

איומים - עבירה על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

6. על פי עובדות **האישום השני**, בתאריך 14.10.15, שלח הנאשם סעיף 1, בהז אחר זה,טלפון הנידיש של המטלוננט 3 מסרונים בעלי אופי מטריד וכן איים עליה, כדלקמן:

בשעה 12:41 שלח מסרון שזו לשונו: "הפקדתי את המזונות, שתיקני בזה הרבה.... ותשמרי על הבריאות שלך.. הבנתי שאתה יורד מהפסים. חci עוד לא התחלתי.. זה מה שיעשה לאם שמරידה את הבן נגד אבא.. כל המכחות ממשיים יורדים עליה".

בשעה 12:42 שלח מסרון שזו לשונו: "ופעם הבאה לפני שאתה מגישה נגדי תלונות שקר וכזב במשטרה ולפני שאתה תובעת אותי בבית משפט... תהשמי עם מי יש לך עסק".

בשעה 12:55 שלח מסרון שזו לשונו: "ובקשר לפרסום שלך בפייסבוק שדף לבן שלך את החיים כי הכתה יורדת עליו, שלווה הורים הגיעו תצהיר שהה פגע בהם ובילדים. התביעה בגין לשון הרע בדרך. מהה אלף שקל זה הפיצויים שתשלם. יש חוק בבית משפט. על הכל תשלם. בחיים צריך לדעת עם מי להתעסק ובמה זה קרוע. עכשו תלמידי על היכס ועל כל התוצאות שאתה שקועה בה. זהו לא אפנה יותר".

7. על כל אלה מיוחסות **לנאשם 1** בפרק הוראות החיקוק העבירות כדלקמן:

איומים - עבירה על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

הטרדה באמצעות מתקן בזק - עבירה על פי סעיף 30 לחוק התקשות (בזק ושידורים), התשמ"ב - 1982 (להלן: "חוק התקשות").

8. **בmeaning לאישום הראשון** הודה הנאשם סעיף 2, באמצעות בא כוחו דאז, כי נכון בבניין במועד הרלוונטי וכי ניסה לשוחח עם הילד, אך כפר בכך שתתקוף את המטלוננט או איים עליה.

.9. **בmeaning לאישום השני** הגיש הנאשם נאשם 1, באמצעות בא כוחו, כפירה מפורטת בכתב והודה כי בין לבן המתלוונת קיימ סכוס על רקע הירושין והסדרי הראייה של הבן.

כמו כן הודה בשליחת שלושת המסרונים, אולם טען כי אף שנשלחו שלושה מסרונים המדובר בהודעה אחת, לא מטרידה ולא מיימת שנשלחה כדי במסגרת היחסים בין הצדדים על רקע הסדרי הראייה, כשהם מסرون לראשונה שנשלח בשעה 12:41 אינו מכיל הטרדה או איומים ושני המסרונים הנוספים שנשלחו כהמשך למסרון הראשון.

הנאשם 1 כפר בתיאור הדברים ובטענות לאיים או הטרדה או במודעות או כוונה להטריד או לאיים שלטענתו תוכן המסרונים מכל זההה כדי מפני הילכים משפטיים צפויים.

.10. **ראיות המאשימה להוכחת האישום הראשון:**

הראייה המרכזית הינה עדות **המתלוונת**, שאליה מצטרפות מספר ראיות לחיזוק מהימנותה, הכול כפי שיפורט להלן.

בעדותה סיפרה המתלוונת על האירוע בו היה מעורב הנאשם נאשם 2 במוועד הרלוונטי לכתב האישום.

על פי עדותה הנאשם נאשם 2 נהג לפנות אל הבן להפיצר בו להיפגש עם אביו, הנאשם נאשם 1, מביש אותו על סירובו לעשות כן ומתייחס בו כיצד הוא מעז לא לראות את אביו, כל זאת חרף בקשוטה החוזרות ונשנות להרפות ממנו.

באוטו יום סמוך לשעה 07:45 יצאה עמו בנה מהדירה בדרך לבית הספר ואז נתקלה בשכנה, הנאשם נאשם 2, שהמתינו בקומת מטבחה, קומת מגורי ושוב פנה לבן ואמר לו "אתה חייב לראות את אבא שלך, אבא שלך זהב" "AIR אתה מעז לא לראות את אבא שלך" "לא מא שלך יהיה רע אם לא תראה את אבא שלך".

בתגובה לפניו של הנאשם נאשם 2 לבן פנתה אליו המתלוונת, דרשה ממנו שיחד מלדבר עם בנה על הנושא כי בעיטה להגיש נגדו תלונה במשטרה והמשיכה לרדת למיטה עם הבן כשהנאים עוקב אחריהם.

בהתאם לפתח חדר האשפה, המקום בכניסה לבניין ואשר היה פתוח באותה שעה החל הנאשם להתקדם לכיוונה כשהוא מטייח בה איך היא מעזה להפריד בין הבן לאב. בתגובה, על פי דבריה, החלה לסגת "אין סיבה שגביר זו עם הבל פה מסריך יתקרב לכיוני ויתחיל לאיים עם הנסיבות כאלה, מצאת את עצמי צמודה לפתח של חדר הזבל, כשהפניהם שלו מולוי, ממש מול פני, עם כל השערות של הזקן והסירחון שנודף ממנהו. (העדת הדגימה את המרחק ביןיהם לנאים 2, ממש צמוד עם פניו לפניה). הוא המשיך לדבר על זה שהילד יהיה עם האבא, אני כל כך נבהלי ותחלתי לצרוך בקול קולות "הצילו", זה מה שהצלחתי להוציא. אני מודה שהייתי נורא נסערת ומבוהלת. צעקתי "הצילו" וברוחתי החוצה ווי' (הבן - ה.g.) עמד מטר ממוני[...]. הדיבור היה על זה שהילד יהיה עם אבא שלו ואני הרוסיה, "אשלם על זה".

בחקירתה הנגדית ביקשה באת כוח הנאשם נאשם 2 לאמת עמה את גרסתה לפיה הנאשם, שנראה כאיש מעורות, על פי

тиוֹרָה שֶׁהַמְתֻלוֹנָה, עַמְדָה מִלְהָה פְנֵים מִלְהָה פְנֵים וּבְתוּבָתָה לְשָׁאָלָה שֶׁהַפּוֹנְתָה אֲלֵיה בְעַנֵּין הַשִּׁיבָה הַמְתֻלוֹנָה שֶׁהָא עַמְדָה מִלְהָה "**מְסֻפֵּיךְ קָרוֹב שָׁאָחֹשׁ בְּסִירָחוֹן, מְסֻפֵּיךְ קָרוֹב שָׁאָחֹשׁ בְּהַבְּלַ פְּהָ שְׁלֹו**", כִּי הַרְגִּישׁ לָהּ שֶׁהָא נָרָא כְּמוֹ אִישׁ מַעֲרוֹת "זֹה הַדִּימּוֹ שְׁלִי לְאָדָם קָדוֹמָן עַמְזָקָן לֹא נָקֵי עַמְבָּל פְּהָ מְסֻרִיחָת. **הַקְּרָבָה הַיְתָה מְסֻפֵּיךְ שָׁאָחֹשׁ בְּכָל אֱלֹהָה.**".

עַמְדָה בְעַדּוֹתָה, בָעַת שְׁתִיאָרָה אֶת הַשְׁתְּלִשּׁוֹת הַאִירּוּעַ, לֹא סִפְרָה הַמְתֻלוֹנָה שֶׁנָּאשָׂם 2 תְקֻף אֲוֹתָה וְדַחֲף אֲוֹתָה, כְּמַתּוֹאָר בְעַובְדוֹת כְּתֵב הַאִישׁוּם, וְתִיאָרָה רַק סִיטּוֹאצִיהָ שֶׁל אַיוּמִים בְהַתְּנוּגָות.

אָמַנָּם בְמַהְלָךְ עַדּוֹתָה, הָן בְחַקִּירָתָה הַרְאִשִּׁית וְהָן בְחַקִּירָתָה הַגְּדִידָת, צִוְינָה כְבָדְרָךְ אֲגַבְ שֶׁנָּאשָׂם 2 תְקֻף אֲוֹתָה, אָרְדָרְיָה אֲלָה לֹא בָאוּ בְקָוְנְטָקְסְטָן שֶׁל תִיאָרָה אִירּוּעַ, אַלְאָם אַמְירָות אֲגְבָיוֹת.

ראיות חיזוק:

א. גרסת נָאשָׂם 2 לְגַבְיַהְךְ רַקְעָן לְאִירּוּעַ וְהַעֲוֹדָה שֶׁהַמְתֻלוֹנָה צָעָקָה בְסֻופּוֹ "הַצִּילָן, הַצִּילָן"

אֵין מְחֻלֹּקָת כִּי אִירּוּעַ הַחֵל עַל רַקְעָן פְנִיָּתוֹ שֶׁל נָאשָׂם 2 לְבָנָן, נָכוֹן סִירְבוֹ שֶׁל הַאָחָרָן לְהִיפְגַּשׁ עַמְּ אָבָיו.

עַל פִּי גְּרָסָתוֹ שֶׁל נָאשָׂם 2, שְׁנָמָסָה בְחַקִּירָתוֹ בְמִשְׁטרָה וּבְהַמְשָׁרָה בְעַדּוֹתָה בְבֵית הַמִּשְׁפְּט, בְפִגְשָׁה אֲקָרָאיָת עַמְּ נָאשָׂם 1 שְׁמָעָ מִפִּי הַאָחָרָן שֶׁאָנוּ מְדַבֵּר עַמְּ בָנָן וְהַתְּבָקֵשׁ עַל יָדוֹ לְהִגִּיד לְבָנָן שֶׁשָׁלֹשׁ לוֹ אָבָא טָוב. לְכָן פָנָה, לְדִבְרֵי בְשִׁתְיַהְיָה בְמִזְמָנָיוֹת, הַשְׁנִיה בְמִזְמָנָיוֹת, הַאִירּוּעַ, לְבָנָן וְאָמַר לוֹ שֶׁשָׁלֹשׁ לוֹ "אָבָא מְתוּקָה חִמּוֹד".

לְדִבְרֵי, בְתָגּוֹבָה לְפִנְיַתְהָה הַשְׁנִיה לְבָנָן פָנָתָה אֲלֵיו הַמְתֻלוֹנָה "**כָּולָה בְּעוֹרָתָה**" וְאָמְרָה לוֹ "תְקַשֵּׁיבְ לִי [...]" פָעֵם אַחֲרָונָה שֶׁאָתָה מְדַבֵּר עַמְּ הַילְדָן". לְפִנְיַתְהָה זוֹ לֹא הָגִיב, הָיא יַרְדָה בְמִדְרָגוֹת וְהָא יַרְדָ אַחֲרָיה, הָיא פָנָתָה שֶׁמְאַלָּה וּמְדַהָּה לְיַד הַקִּיר, בֵין דַלְתַּת הַכְּנִיסָה לְבָנָיִן לְבָנָן חַדְרָה אַשְׁפָה, הַנִּמְצָא עַדְיָן בְּתְחֻום הַבְּנִין וְהָא נִשְׁאָר לְעַמּוֹד בְפִתְחָה הַבְּנִין "כִּי הַמְבָטָה שֶׁלְהָסֻעָר אָוֹתִי, הָיא הַיִתָה חִיוּוֹת כְּולָה כְּשֶׁהָיא יָצָא מַפְתָח הַבְּנִין [...] הָיא עַמְּדָה, כְּשִׁיצָאתִי הָיא הַסְּתָכָלה עַלְיִי בְמַבְטָה כְּזֶה עַד לְמַעְלָה. אַז תָּהִיִּתְהָ מִהָּ אָמְרָתִי. כָּאַלְוָן מִהָּ הַתְּגָבוֹהָה שֶׁלְהָ" וּפְתָאָם הָיא "**הַתְּחִילָה לְצָעָקָה הַצִּילָן, וּרְאִיתִי שְׁהִילָד מִסְתָּכֵל עַלְיִי וּמִסְתָּכֵל עַלְיָה וּמִתְחִילָה לְצָעָקָה גַּם**".

לְשָׁאָלָת בְ"כּ נָאשָׂם 1, הָאָם הַיִתָה לָהּ סִיבָה לְצָעָקָה **"אַנְיָ לְאַתְקָרְבָּתִי אֲלָהָה. הַמְרָחָק בֵּינוֹנִי הָיָה 2.5 מִטרִים הַשִּׁיבָה עַמְּדָה"**. עַמְּדָתִי שֶׁ, כְּשֶׁהָיא צְרָחָה עַמְּדָתִי מִסּוּמָר בְמִקְומָם. לֹא זָהָהָיָה לְאַמְנָה וְלֹא שֶׁמְאַלָּה. לֹא הַיִתָה לָהּ סִיבָה לְצָרָחָה. לֹא הַתְקָרְבָּתִי אֲלָהָה, לֹא אִימְתָּי עַלְיָה".

לְשָׁאָלָת בְ"כּ הַמְאִשְׁמָה לְמַה הַמְתֻלוֹנָה צָעָקָה "הַצִּילָן" אִם הָיָה בִּינָה לְבִינָה מִרְחָק של כ-2.5 מִטרִים הַשִּׁיבָה עַמְּדָה 2 "תְּשַׁאֲלָתָה" כְשִׁזְבָּר בְ"כּ הַנָּאשָׂם עַל שְׁאָלָתוֹ הַשִּׁיבָה "**לֹא נִגְשְׁתִּי אֲלָהָה, לֹא פְנִיִּי אֲלָהָה וְלֹא אִימְתָּי עַלְיָה**". וּבְהַמְשָׁרָה הַשִּׁיבָה "**אַנְיָ לְאַדְעָ מִהָּ רַקְעָה שֶׁלְהָ**". לְדִבְרֵי כַּשְׁהַמְתֻלוֹנָה הַחֵלָה לְצָעָקָה הָאָמָר לִלְיָד "**תְּרָאָה אַיְזָה אִימְמָא צְרָחָנִית יִשְׁלָר, יִשְׁלָר אָבָא טָוב וְאִימְמָא צְרָחָנִית**".

בְ"כּ הַמְאִשְׁמָה הַטִּיחָ בְנָאשָׂם שְׁגָרָסָתוֹ מִופְרָכָת וְהַצִּיגָ בְפִנְיוֹן אֶת גְּרָסָתוֹ לְפִיה נִצְמָד אֲלָה וְאַיִם עַלְיָה וְלֹכֶן לֹא בְכִדֵּי נִכְנָסָה לְהַיְשָׁרָה וְצָעָקָה. בְתָגּוֹבָה חַזְרָה הַנָּאשָׂם עַל עַמְדָתוֹ לְפִיה לֹא נִגְשָׁתָה אֲלָהָה, לֹא נִצְמָד אֲלָהָה וְלֹא הַתְקָרְבָּה

אליה.

ב. מצבאה הנפשי של המתלווננת לאחר האירוע -

מיד לאחר האירוע כשהיא עדין נסערת הגעה המתלווננת לתחנת המשטרה להגיש תלונה.

החוקרת נחמה ארדי (להלן: "החוקרת") רשמה בגוף טופס גב'ת תלונתה של המתלווננת נגד נאשן 2, את התרשםותה מצבאה הנפשי של המתלווננת בעת שנכנסה לחדרה באלה המילים " **המתלווננת מבוהלת ובוכיה**".

بعدותה בבית המשפט הסבירה את הסיבה והנסיבות לרישום הערזה על מצבאה הנפשי "**ההערה זו**" נרשמה **עוד לפני שגביתי ממנה עדות**. **היא נכנסה** בצורה כמו שהיא נכנסה אליו, למדתי שצורך לרשום את מה שהוא רואה".

בהמשך הודעת המתלווננת רשמה החוקרת הערות נוספת **" המתלווננת פורצת בבכי"**, **" המתלווננת מתקשה לדבר מהבכי"** ובعدותה הסבירה כי בעת שהמתלווננת סיפרה על מעשי של נאשן 2, באירוע מושא כתוב האישום, שוב פרצה בבכי ועל כן רשמה זאת כ"הurret חוקרת" בגין ההודעה.

עדותה של החוקרת לא עוררה ומהימנותה לא נפגעה, בעקבות חקירותה הנגדית, שנגעה כולה לאופן חקירת האירוע ולא לשאלת התרשםותה מצבאה הנפשי של המתלווננת כפי שנרשם, כאמור, בהعروתיה בגין הודעת המתלווננת.

הදעת נותנת שם לא נחקרה על מצבאה הנפשי של המתלווננת, איזו אין מחלוקת כי מצבאה של המתלווננת היה כמתואר בהعروת החוקרת.

המתלווננת עצמה העידה על תחשוטיה בעקבות האירוע ותיארה תחשזה של "**הלם, פחד, סטרס**".

ג. עזיבת הדירה -

בעדותה הראשית סיפרה המתלווננת כי לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, עזבה את הדירה, בה התגוררה במשך כ-6 שנים ועברה להתגורר עם הבן בבית אמה "**מאותו יום אנחנו כבר לא גרנו בדירה הזאת עד שעברנו לבית אחר, לא חזרנו לגור שם [...] לא יכולנו לגור שם יותר**".

גרסתה זו של המתלווננת לא עוררה ולא נסתרה לא בחקירה הנגדית, משלא נחקרה על כך כלל, ולא בראיות אחרות והנאשימים כלל לא התייחסו לכך בעדותם.

11. ניתוח הראיות לאישום הראשון ומהימנותן.

לכוארו עומדות לפני גרסה מול גרסה, שכן לא הובאו, לא על ידי התביעה אף לא על ידי ההגנה, עדין ראייה לאיורו והמאמינה יותרה על עדותו של הבן, שביום האירוע היה בן 9, והיה עד להתרחשות.

משכן, עליו לבדוק בזיהירות רבה את מהימנות גרסת המתلونנת, שהינה עדות ייחודית ואת ראיות החיזוק בטרם יקבע שדי בהם כדי להוביל להרשות הנאשם.

התרשמתי כי המתلونנת אישת אינטיליגנטית, קשה ונוקשה, דעתנית ובלתי מתחשרת ולא מן הנמנע שאף תרומה לנתק שבין נאשם 1 לבן, אף כי לא הובאה כל ראייה לכך ולהיפך.

הנאשם 1 עצמו, על אף טעنته כי המתلونת גרמה לנתק בין הבן, כאשר ספק שנטק זה הוא מקור הסכסוך בין נאשם 1 לממתلونנת, סיפר בחקירתו במשטרת ובעדותו על שלושה אירועים שאירעו לו עם הבן בסוף הביע הבן את רצונו לנתק עמו את הקשר.

האחד - בעקבות התנגדותו להיענות לבקשת הבן לשנות את שם משפחתו לשם האם, שacz הטיח בו הבן שלא ידבר אותו עד שהשני יעשה.

השני - לאחר שעזב מסיבת כיתה של הבן מבלי לומר לו שלום. כשהתקשר למחרת לבן אמר לו הבן שבגלל שהלך ולא אמר לו שלום הוא אינו רוצה יותר לראותו בחיים.

השלישי - כשהבן סרב לצאת עמו ועם זוגתו לסופשבוע בצפון פונה אליו ושאל אותו "למה אתה מתנהג כמו חמוץ" בתגובה ענה לו הבן "קראת לי חמוץ?" והוא השיב "אתה מתנהג כמו חמוץ". באותו רגע, לדבריו, הבן מסרב לראות אותו, להיפגש עמו, לדבר או לכתוב.

לכוארו שלושה אירועים שאינם קשורים בממתلونנת אלא ביחסיו הישירים עם הבן.

לצד התרשמות זו מהמתلونנת, התרשמתי גם כי היא חוותה את האירוע מושא האישום הראשון על פי תיאורו על ידה, בעדותה בבית המשפט.

נכון שבתлонתה במשטרת טענה, בנוסף לתיאור האירוע על ידה בעדותה בבית המשפט, שנאשם 2 דחף אותה לחדר האשפה ואילו בעדותה בבית המשפט תיארה רק שהתקרב אליה וקרב את פניו לפניה עד שיכלה לחוש את הבל פיו ולהריך את הריח שנדף מפיו, באופן שהחודה. אולם, תגובתה למעשה נאשם 2, החל מצעיקותה בזמן האירוע "הצילו, הצילו", שכאמור, אין מוכחות על ידי נאשם 2, המשך בפניהם המיידית להגשת תלונה במשטרת על שארע לה, כשהיא ממරמת בכבי ובמצב נפשי קשה וכלה בעזיבתה המיידית את מקום מגורי, מבלי שייהיה לה מקום מגורים חלופי, יחד עם תיאורה את תחושותיה כשהריחה וחשה את הבל פיו, שכן עוני כי דבריאמת בפייה וכי הנאשם התקרב אליה עד למרחק של סנטימטרים ספורים מפניה ומגופה באופן שהטיל עליה אימה ומורה, נוכת סירובה שידבר עם בנה ויתערב בסכסוך הקיים בין לבן נאשם 1 על הסדרי הראייה עם הבן.

לא ניתן לנתק את מעשי של נאשם 2 מתחשויותיו שהמתلونנת גורמת לעול לנאשם 1, שכן שאינה מתירה לו, כפי

שהבין מנאשם 1, להיפגש עם הבן, תחשותאותן הביע לכל אורך עדותו, ומחוסר שביעות רצונו מסירובה לאפשר לו לדבר עם הבן ולהחמיא בפניו על אביו וכן מסלידתו ממנה, כשנהג לקרוא לה, בדבריה "רוסיה זונה", עד שאפילו נאשם 1, לדברי الآخرן, רב עמו על כך שקיים אותה "רוסיה גויה זונה", כפי שהעיד באמרתו במשטרת מתאריך 15.10.15.

מайдך, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם לפיה הchallenge המתלוונת לצחוק "הצילו, הצילו" ללא כל סיבה כשהוא רק עומד ומביט לעברה מרחק של כ-3 מ'.

הן נאשם זה והן נאשם 1 ניסו להציגו כЛОקה במחלה נפש, ללא כל סימוכין לטענתם, כשהמתלוונת עצמה לא עומתה עם טענתם ולא נשאלת על מצבאה הנפשי ولو שאלה אחת במהלך חקירתה הנגדית ע"י באי כוח הנאשמים.

התרשמתי שנאשם 2, שחש שנעשה עול לנאשם 1 בניתוקו מהבן ביקש לשיע לו להיפגש עם הבן ולא בחיל בכל דרך כדי להשיג את מטרתו, בין אם על ידי פניות חוזרות לבן הקטין, חרף התנגדות מפורשת של המתלוונת שהביעה בפנוי את התנגדותה ובין אם על ידי הבעת חוסר שביעות רצונו מתגובהה באלימות כמתואר על ידה.

12. ראיות המאשימה להוכחת האישום השני:

באופן מפתיע מספר שעות לאחר האירוע שהתרחש בין נאשם 2 למTELונת שלח אליו נאשם 1 ברכזיות שלושה מסרונים, שפורשו על ידה כמסרונים מאיים ומטרידים ועל כן פונתה למשטרה והגישה נגדו תלונה.

נאשם 1 לא כפר בשליחת שלושת המסרונים האמורים, שנטפסו והוגשו כראיה לתיק ואשר תוכנם מופיע במדדיק בתיאור עובדות האישום השני ואין על כך מחłówות.

המחלוקת סבה סביר פרשנות תוכן הדברים שנכתבו במסרונים והאם הם מהווים הטרדה באמצעות מתkan בזק אוים אסור, כתענת המאשימה או אזהרה מותרת, כתענת ההגנה.

13. **הTELונת העידה** הן בעודותה הראשית והן בתשובותיה לשאלות ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית, שביעינה יש אוים והטרדה בדברים האמורים במסרונים, כי חשה מוטרדת מכך שנשלחו אליו מספר מסרונים בזה אחר זה וכי תוכן המסרונים השפיע ומשפיע על תחשות בטחונה וכדבריה "**בעניין זה אוים והטרדה שלא ניתנים לשום פרשנות אחרת**".

לדבריה האמרה במסרון הראשון "חייב עוד לא תחלתי" הינה "אמירת אוים, סמי או גלי, זה בענייני המתבונן. בטור בן אדם שעבר כבר אירועים אלימים ותוקפניים מצד נאשם 1, ההודעה זו היא לגמרי בבקונטקט של אוים".

בהתיחס למסרון השני הבירה כי הבינה שקיבלה אותו "**שמדובר במרי שמרגיש שהוא מעיל החוק, ואם אני**"
עמוד 7

אראה לנכון להגיע לרשותות החוק ולבקש את הגנתם, אני אמורה לשקל 'עם מי יש לי עסק', כי אולי זה אמרו לנו לגרום לי נזק שאין פונה להגנת הרשותות".

בהתיחסה למסרון השלישי הסבירה כי זה מתייחס לפרסום שלה באינטרנט, שאינו מצין את שמו של הנאשם 1 ואינו פונה אליו או מתייחס לידיו היכתה של הבן או להוריהם,قطעתה הנאשם 1.

ב"כ הנאשם 1 ביקש בחקירתו הנגידית לקשר בין האירוע לבוקר עם הנאשם 2 לבין פרשנותה את המסרונים כמאיימים ועל כך השיבה המתalonת "וזדי שהARIOUIS האלה קשורים. אבל לא רק בגלל זה ראייתי בהודעות איום, אלא האיום הוא מפושט "חייב עוד לא התחלתי", כמו מה עוד אפשר לפרש את זה [...]"

14. **ה הנאשם** התייחס למסרונים, שלח למצלוננת במועד הרלוונטי לכתב האישום, במספר הזדמנויות - במהלך חקירתו במשטרת, בעדותו הראשית, בחקירתו הנגידית ובחקירתו החזרת.

במהלך חקירתו במשטרת כשהתבקש להגיב לטענה לפיה יש בתוכן ההודעות איום, השיב תשובה לאكونית "אני לא חשב שזה איום. אין פה שום איום [...]. אני לא אימתי עלייה ואני לא יודע למה אמרה שפוחדת ממשני".

מעבר לכך לא התייחס למשמעות הדברים שכותב ולכוונתו בעת שרשם את המסרונים. רק לעניין המסרון האחרון טען כי ציין שכוכונתו לتبועה אחרת מאחר שעלה פי עצת עורך דין יש בדברים שרשמה בפוסט משום הוצאה לשון הרע נגדו.

בעדותו הראשית בבית המשפט נתן לראשונה את פרשנותו לנאמר במסרונים.

בנושא **למסרון הראשון** שלח בשעה 12:41 העיד כי הוא שלח מסרון כזה לבקשתה של המתalonת באופן קבוע ב-10 השנים האחרונות אחראי שהוא מפקיד את המזונות.

טעןתו, יש עניין של פרשנות לתוכן המסרונים וכן לדבריו הפרשנות לפיה ביקש שתקינה עם כספי המזונות תרופות,قطעת המתalonת, הינה שגיה שכן הוא מפרש את הדברים "כאוכל ולא משהו אחר, רק דברים טובים. אין פה כל איום".

לדבריו, "כל המסרונים מתייחסים לשני דברים, לחסוך עזרה שלה לפחות ביני עם הילד, לנסתות לפטור בליך". והואוסיף "זכותי להגיד שאני מגיש תביעה לבית משפט וזה מה שייעשה לאם שמරידה נגד האבא. אםפה האיום? אני לא אומר שאפגע בה. אין איום. כל המכחות ממשמים יורדים עלין. אני כל يوم מקבל מכחות ממשמים [...]".

אלא מה? שהדברים אליו מתייחס הנายนם בתגובהו לנאמר במסרונים לא באו לידי ביטוי במסרונים, אין כל

اذכור לחסר העזרה שלה לפחות בין הילד או לניסו לפרט את המחלוקת ביניהם ללא משפט, כשבמסרון הראשון מאישים אותה דווקא בהמרדת הבן נגדו.

יתרה מכך, משום מה לא מתיחס הנאשם בהסבירו למשמעות המשפט המופיע במסמך "חייב עוד לא התחלתי", ולמה התקoon כשרם אותו, כאשר מילה במסמך הראשון המתיחסת להגשת תביעה לבית המשפט.

בנוגע **למסמך השני** אמר שהוא יודע שהמתלוונת מגישה תלונות סדרתיות נגד המון אנשים - אמירה שאיןינה בין המஸרון ולא כלום, כשהם מדבר על הגשת תלונות ותביעות נגדו בלבד.

בנוגע למשפט **"תחשי עם מי יש לך עסק"** הסביר ש"הכוונה שאקח עוז"ט טובים ולא יותר על הילד, אגיש **تبיעות עד שאקבל את הילד ואראה את הילד שלי** חזרה. את **תפגשי איתני בבית משפט**".

באופן מפתיע אין כל רמז במסמך לכוונתו אלה ולהיפך, אין הוא מדבר על הגשת תביעות על ידו נגדו, אלא על התיחסות לאפשרות הגשת תלונות ותביעות נגדו על ידה. מעבר לכך, ההקשר של המשפט **"תחשי עם מי יש לך עסק"**, לנאמר במסמך אינו מתיחס עם פרשנותו של הנאשם למשמעות המשפט בתחום המஸרון ונשמעו כמובן מפני הגשת תלונה או תביעה נגדו.

בנוגע **למסמך השלישי** הסביר את כוונתו בהרחבה ולשאלת בא כוחו למה התקoon שככתב למלוונת "על הכל תשלמי" השיב "בביחם"ש, **שהיא תשלם בביים"ש, היא עלולה לאבד את הילד שלו**, בשלושת האסמים האלה **יש התיחסות לביהם"ש ולחוק**. אני מדבר על חוק. اي אפשר להחזיר את הילד בכוח, ציריך שיתמוך פעולה עם האם, ללקת עם איזומים עם הילד לאilyn בחים, פוצץ מוציא זה מה שהולך, היא לא נתנה לי לדבר עם הילד לא ראייתי אותו חדשים, מה נותר לי לעשות? להגיש תביעה בביים"ש. יש פה המון תסכול **של אבא שלא רואה את הילד שלו ואין עם מי לדבר**".

אלא שגם במסמך זה, אין כל התיחסות לנתק שבינו לבן ורצונו להגיש תביעה לבית המשפט, לאחר חדשים בהם לא ראה את בנו.

המסרון אמ衲 מתיחס להגשת תביעה נגדה אך זאת על רקע פוסט שפרסמה בפייסבוק שאותו פרש כהוצאה לשון הרע נגדו.

בחקירה נגדית לב"כ המאשימה טען בהתייחסו **למסמך הראשון** ש"להודיע לה על הפקדת מזונות זו לא הטרדה", כשהוא מתעלם לחלוטין מכל המל שבסרון זה ומשמעותו.

בתשובותיו לשאלות ב"כ המאשימה דחה את הפרשנות שניתנה לאמור במסמך הראשון, כיילו התקoon שהמתלוונת תקינה בדמי המזונות תרופות וטען **"זו פרשנות שלן [...]"** אני התכווני שהיא תקינה בזה דברים [...] **אני אדם של איש ואהבה, של נתינה. שתקני בזה כל טוב, זאת כוונתי".**

הנאשם אישר שכעס על המתלוונת, שلطעמו הסיטה את הילד נגדו. אך מיד בהמשך הבהיר כיicus עליה כשלוח לה את המסרונים וטען כך: "לא. לאicus. אני אמרתי שכשאבא לא רואה את הילד שלו, כל תחושות הרגש עוברים עליו ובמיוחד חסור תפוקוד [...]. כל תחושות עוברות מלבד אלימות ולפעול שלא על פי החוק" ב"כ המשימה המשיך והקשה עליו בשאלת האם היה עצבני וכעס כשלוח את המסרון והנאשם השיב "מש לא. לאicus. לא קילתי. [...] רציתי להרגיע את העניינים כדי לראות את הילד".

כשנשאל למה התכוון במשפט "חייב עוד לא התחلت" טען שהתקoon שיגיש נגד המתלוונת תביעות נוספות עד שיזכה לראות את הילד שלו.

כשנשאל על ידי ב"כ המשימה האם זו דרכו להרגיע את העניינים השיב הנאשם "מי אמר שאני ניסיתי להרגיע את המצב באמצעות המסרונים? הcoli בגבולות המה שנקרא, הנוירלי. במצב שלי? מישחו אחר היה רוץח, שלא נדע, אלהים ישמור. יש לי רגשות.".

כשנשאל למה התכוון במשפט שרשם ב厰רISON הראשון "חייב עוד לא התחلت" טען בתחילת שהתקoon שעדיין לא התחיל "imbchinat hamshafim bbiyit hamshaf" כשמיד בהמשך לכך טען שאינו זוכר שאמור משפט זה, "אבל אמרתי שניפגש בבית משפט הרבה זהה יפגע בה ובוואי נמנע מזה".

חבל רק שהדברים עליהם העיד הנאשם בבית המשפט לא מצאו ביטויים ב厰רISON הראשון והשני לא באופן מפורש אף לא בהקשר הדברים שנאמרו באותו מסרונים ולא מצאתי קשר בין המסרון השלישי אף שהנאשם ביקש לראות באותו זמן זהה כתמייחס גם לשני המסרונים הראשונים.

מהאמור ב厰רISON הראשון ברור כי הוא מתיחס להשפעת המתלוונת על הבן שלא יפגש עמו ואילו המסרון השלישי מתיחס לפוסט שפרסמה המתלוונת בפייסבוק ואיןיו קשר לניתוק הקשר עם הבן.

לשאלת ב"כ המשימה אם המתלוונת יכולה לחוש מוטרדת מהמלל שכותב בהודעות השיב "[...] לא חשוב לשניה כשלחתו את המסרונים האלה וזה הטעות שלי, אני מתבישי בהם".

בנוגע ל厰רISON השני השיב שבמשפט "תחשבי עם יש לך עסק" התקoon שהמתלוונת תהשוו עם מי יש לה עסק, כי הוא יכול את ההפר בכל תלונה שהיא תגשים.

בנוגע לכך שהשאר בסוף המשפט שלוש נקודות השיב שבעל הودעה שהוא שולח הוא כותב שלוש נקודות, גם בהודעות שלא נשלחות למתלוונת, אך לא הציג כל ראייה לתמיכת בגרסתו זו.

בנוגע למשפט המופיע ב厰רISON השלישי "בחיים צריך לדעת עם מי להתעסק... ובמה זה קרוב" השיב שאמր את המשפט זהה למתלוונת כמה פעמים בעבר וכוונתו שהוא לא יותר על הילד שלו ואם יהיה צורך הוא ימכור את

הבית שלו וגור ברחוב כדי לשלם לעורכי דין הći טובים ולהחזיר את הילד שלו הביתה. עוד השיב שהמתלוננת צריכה לקבל ממנו כאלה מסרונים "**כי היא גרמה להרס של המשפחה, הוא לא מכיר بي כאבא**". עם זאת טען כי **"11 שנים אני גrown ממנה, מעולם לא אימתי עלייה"**.

בחקירה חוורת השיב שהוא לא הסביר את תוכן המסرونים בחקירהו במשטרה מאחר שהחוקר שחקר אותו צעק עליו, אמר שיעזרו אותו וכלל לא שאל אותו מה משמעות הדברים שכותב במסרונים.

15. **nitot ha-areot la-iyyus ha-sheni vema-imonut:**

אין מחלוקת לגבי נוכנות העובדות המתוארות בכתב האישום, לאחר שהנאשם הודה שליח למתלוננת את שלושת המסرونים המפורטים בכתב האישום ואשר הוגש כראיה לתיק בית המשפט.

המחלוקת, כאמור לעיל, נוגעת לפרשנות נוסח המסرونים וליסוד הנפשי של הנאשם וכוונתו בכתביהם ובשליחתם.

לטענת המאשימה, המסرونים מלמדים על כוונת הנאשם לאיים על המתלוננת, לאורapiro המלל בו השתמש הנאשם, על רקע יחסיו העכורים עם המתלוננת, בה רואה הנאשם את הגורם המفرد בין לבן, ובහינתן המלל המאיים ורצף שליחתם יש בהם גם כדי להטרידה.

מנגד **טוונת ההגנה** כי המסرونים אינם נושאים אופי מאיים אלא הם בבחינת זהירות למתלוננת כי בכוונת הנאשם לפנות לערכאות המשפטיות כדי לפתור את בעית הסדרי הראיה בין הנאשם לבן.

עבירות האיומים:

עבירות האיומים הינה עבירה הדורשת יסוד נפשי של כוונה ומכאן שיש לבחון האם הוכחה שכוונת הנאשם ברישום והעברת המסرونים למתלוננת הייתה כדי להפיחה, באופן שנייתן לקבוע משמעות הדברים שרשם היו איום.

בע"פ 8721/04 ייחעם אוחנה נ' מדינת ישראל, עלתה סוגיות הוכחת היסוד הנפשי וכן סיכמה כב' השופט פרוקצ'יה את ההלכה המתיחסת לדרכי הוכחת צפונות ליבו של הנאשם:

"**הוכחת צפונות ליבו של הנאשם, אינה מותנית בכל מקרה בקיומו של ראיות ישירות במשפט.**"
היא ניתנת להוכחה גם באמצעות חזקות עובדיות שונות, פרי ראיות נסיבותיות, המלמדות, בתבסס על השכל הישר ועל ניסיון החיים, על קיומה של אותה מציאות. הרשות נאשם אינה מחייבת הוכחת האשמה מעבר לכל ספק שהוא, מרוחק או דמיוני ככל שהיא. היא מחייבת הוכחת אשמה מעבר לכל ספק סביר. על הספק הסביר להיות הגיוני ובבעל אחיזה במציאות" (7.6.2007 פורם בנו).

הוסיף על כך כב' השופט דנציגר בע"פ 7392/06, מוחמד אבו סאלח נ' מדינת ישראל (28.06.2010),
ఈ:

"בגלל הקושי לבחון את צפונות ליבו של הנאשם הדרך ללמידה על התקיימותו של היסוד הנפשי, החובי בנפשו של הנאשם, יהיה על פי חומר הראות החיצונית שהובאו בפני ביהם"ש. כך למשל אופיו של המעשה והאםצעי בו נעשה שימוש מלמדים על התקיימותה של "הנחה הכוונה". הנחה זו ניתנת לסתירה ואף נטל השכנוע אינם עובר לכתחזוקה של הנאשם, אלא שעליו מוטל נטל הבאת הראה ודי שיעור ספק סביר על מנת לסתור את ההנחה".

בשני המסרונים הראשונים, ניתן ללמידה מאופי האמירות "חייב עוד לא התחלה" "ולפנוי שאת תובעת אותו בבית משפט תהשמי עם מי יש לך עסק" על התקיימותה של "הנחה הכוונה" לאיים על המתלוונת בכל דרך שהוא, בפגיעה בה שלא כדין, בכוונה להפחידה ולהטיל עליה איומה.

אמנם מדובר בהנחה הניתנת לסתירה, אך לאור ניתוח גרסת הנאשם נקבע כי הנחה זו לא נסתרה ובעדותם לא עורר את הספק ולא סתר את ההנחה.

כפי שצינו לעיל, הנאשם לא הבHIR את כוונתו בהזדמנות הראשונה שניתנה לו בחקירותו במשטרת טענתו, שבאה רק בתשובה לשאלת בא כוחו בחקירותו החזרת, לא הייתה אמונה בעיני כשמחקירתו במשטרת עולה כי לא היה בדרך החקירה כדי למנוע ממנו לטעון שהמסرونים אינם כוללים דברי אiom ולתאר את מערכת יחסיו עם המתלוונת.

הסבירו לגבי תוכנם של המסרונים ולפיהם היוו זהה מפני נקיות הליכים משפטיים נגדה, נדחו על ידי, מפה את חוסר סבירותם בקונטקסט הכללי, כפי שהבהירתי לעיל.

במסרון השלישי והאחרון מבHIR הנאשם במוירש כי בכוונתו להגיש נגדה תביעה על הוצאה לשון הרע לאור פרסומם הפוסט שרשמה בפייסבוק, אך לא מצאתי קשר בין נסיבות המקירה בגינו מבHIR הנאשם למתלוונת כי בכוונתו לטעון אותה לבין נסיבות המקרים בשני המסרונים הראשונים והוא ניתן להקים מהאחרון על הראשונים ואולי להיפר, העובדה שבאחרון מצין הנאשם במוירש כי בכוונתו לטעון אותה בעוד שבשנים הראשונים משתמש באמירות סתוםות ומאיימות ללא פירות כוונתו, אותה ניסה לטעון בעדותו, יכולות למדד דוקא כי בכוונתו היה לפעול נגדה בדרכים לא חוקיות ובכך יש כדי להטיל עליה איומה.

מדובר בבדיקה אובייקטיבי. מבחינת הדברים שכותב הנאשם למתלוונת על רקע המתייחסות הרבה ששררה ביניהם ובשים לב לסכסוך ביניהם לגבי הסדרי הראה בין לבין הבן, שלהערכתו הנאשם המתלוונת היא זו שהדיחה את הבן לנתק את הקשר עמו ולסרב להיפגש עמו, היו קרקע פוריה לאיים עליה. בנסיבות, עליהן עדמתי לעיל, בהן השתמש בשני המסרונים הראשונים יש גם מבחינה אובייקטיבית, בעיניו של האדם הרגיל והסביר, כדי להטיל חרדה, פחד או איומה מפני רעה צפואה, גם בלי קשר לאיורע אותו בוקר עם נאשם 2, שעל אף החשד שרצף האירועים לא היה מקרי, חישד זה לא הבשיל לכדי ראיות של ממש.

אמנם שני המסרונים הראשונים אינם מבטאים דברי אiom מפורשים, בערכיהם המוגנים המפורטים ברישת סעיף 192 לחוק העונשין, כפי שפורשו לאחרונה בرع"פ 8736/15, **זילפה צוביי בר נ' מדינת ישראל** (18.1.18), אך ניתן ללמידה, מאופי הדברים שנכתבו במסרונים, על אiom מכללא בפגיעה באחד מערכיהם מוגנים אלה.

בע"פ 88/103 ליכטמן נ' מדינת ישראל התייחס כב' השופט ברק גם למשמעות היסוד הנפשי הנדרש בעבירות איומים והבהיר:

"משמעותו של יסוד נפשי זה הינה כי המאיים הציב לנגד עיניו את המטרה של הפחדה והקנטה, כלומר כי שאיפתו - ולא המנייע שדחו לעשות המעשה הייתה להשתמו של יעד זה [...] לדעתו, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמائيים הייתה מודעות, בrama גבואה של הסתרות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתמשח עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך. אכן, מאיים אשר בשעת האיום מודיע, בrama גבואה של הסתרות, לך כי דבריו ייחידו את המאיים, פוגע בערכיהם מוגנים על ידי העבירה של איומים - השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפרט - באוטה מידת ממש כמו Maiim אשר העמיד לנגד עיניו את השאיפה לפגוע בערכיהם אלה." (פ"ד' מג (3) 373)

מאחר שכאמור המסרון השלישי מצין בפירוש כי בכוונתו לפעול במסגרת החוק ולהגיש נגדה תביעה, לא מצאת כי יש במסרון זה משום איום, בהבדל ובסונה מהשנתיים האחרים.

עבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק:

אין מחלוקת כי המסרונים נשלחו למצלוננת באמצעות מתקן בזק.

המחלוקה היא האם בנסיבות שליחת שלושת המסרונים יש משום הטרדה.

אקדמיים ואומרים כי המצלוננת טעונה כי המסרונים נשלחו אליה חרף צו הדדי למניעת הטרדה מיימת שניתנה בהסכמה על ידי בית המשפט לענייני משפחה במחוז ת"א בתאריך 2/5/12.

הוכח לפנוי כי המצלוננת והנאשם הפרו הדדי את הצו על ידי שליחת מסרונים האחד לשני, אף שמהמסרונים, שהוגשו על ידי ההגנה ונסולחו על ידי המצלוננת, עולה כי אלה עסקו אך ורק בנושאי התחשבנות סביב מזונותם הבן.

מכאן שבעצם משלוח המסרונים אני רואה משום הטרדה, אם כי רצף שליחתם ביום הרלוונטי יכול לעלות כדי הטרדה במיוחד נוכח אופיים המאיים של המסרונים.

16. לטענת המאשימה שלושת המסרונים הנדונים מגבשים גם את עבירת הטרדה באמצעות מתקן בזק.

היסוד העובדתי בעבירה זו כולל רכיב התנהגותי - "המשתמש במתקן בזק".

עמוד 13

הרכיב הנסיבתי "באופן שיש בו כדילגוע, להפחיד, להטריד, ליזור חרדה או להרגיזו לאכין", רכב זה פורש בפסקה כמחייב של שילוב של שימוש פיסי מטריד במכשיר, כגון **שימוש הפוגע באורח חייו של הנמען נוכח תדירותו, עם תוכן מטריד**. על כן, גם אם ה"יתן" קובעת כי תוכן המסרונים מאיים אין די בכך על מנת שריכיב נסיבתי זה יתקיים. במקרה דנן, שליחת שלושה מסרונים בלבד, תוך פרק זמן קצר, לא עונה גם על הדרישת של הפגיעה באורח חייה של המתלווננת באופן הגורם ליצירת אי נוחות, המשיכה את דעתה מעוניינה וגורמת לה מבוכה, דאגה, בלבול, והתעסוקות בנושא ההטרדה.

(ראו: רע"פ 10462 הראר נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 70, וע"פ 70868/00 (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' ברור** (27.5.2002)).

המסקנה היא שרכיבי יסודות עבירות ההטרדה אינם מתקייםים.

17. **לסיכום:**

האישום הראשון - נאשם 2

לאחר שהזהרתי עצמי כי מדובר בעדות יחידה, ומשמעותי גם תימוכין לגרסתה של המתלווננת, כפי שפורט לעיל, ולאחר שהביעה את תחשויותיה מקרבת הנאשם אליו, אני קובעת שהמAssertionה עדמה בנטול להוכיח כי הנאשם הטיל מורתו על המתלווננת ואיים עליה בהתנהגות, על רקע טענותו של נאשם 1 בפניו כי היא מונעת מהבן להיפגש עמו.

마חר שהמתלוונת לא תיארה את אופן התקיפה ואת הנסיבות בהן הותקפה, לגרסתה, מצאי כי עבירות התקיפה לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את נאשם 2 מעבירות התקיפה ומרשיעת אותו בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

האישום השני - נאשם 1

לאחר ניתוח המסרונים וגרסאות המתלוונת והנאים 1 לגבי תוכנם ומשמעותם, הגעתנו למסקנה כי לא הוכח במידה הנדרשת בפלילים כי הנאשם עבר את העבירה של הטרדה באמצעות מתקן של בזק, משלא התקיימו יסודות הרכיב הנסיבתי.

עם זאת הגיעינו למסקנה שהמAssertionה עדמה בנטול להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי שני המסרונים הראשונים מהווים איום על המתלוונת.

לאור כל האמור לעיל אני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של הטרדה באמצעות מתבן של בזק ומרשיעת
אותו בעבירה של איזומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ח, 04 מרץ 2018, במעמד הצדדים